

v Ljubljani zopet napravila ranocélska učilnica, poročevalec Deschmann svetuje, naj se tudi to izroči deželnemu odboru. O tej priliki se oglasi dr. Toman in povdarja, da bi deželi res potrebna bila taka učilnica, ki bi se dala zopet prav lahko napraviti. Zbornica potrди odborov nasvèt. Poslanec Deschmann sporoča dalje, naj se podá zopet deželnemu odboru, kteremu je bila poslana, tudi prošnja več okrajnih zdravnikov o stroških za zdravljenje najdenih otrok, in o prošnji več udov muzejskega društva, naj bi se sešel véliki zbor te družbe, prosilni odbor svetuje, da bi se ta véliki shod sklical prve dni maja meseca. Zbornica odobrí obá nasveta.

Prva moja pesmica slovenska. *)

Kar ljubim.

Ljubim rastline, cvetice lepé,
Solnce in zvezde, ki nebo zlaté;
Ptičice ljubim v gozdu, po log',
Ljubim bučele, ki srkajo sok.
Ljubim višavo in strmo goró,
Tam, kjer po skalah krpulje skakó;
Ljubim potoke, in reke, morjá,
Mórja, ki spirajo konce svetá.

Pesmice ljubim in viže sladké,
Ljubim veselje, ki krépča srcé;
Čednosti ljubim, pravico, dolžnost,
Ljubim požláhtnivše solze grenkost.
Ljubim presréčno in ljubim gorkó
Svobodo sveto, najdrajše blagó;
Ljubim Sloven'jo, ji roko podam,
Bog jo potrdi, in živi jo nam!

Na sv. Feliksa dan.

Lojza Pesjakova.

Dopisi.

Iz Prage 20. maja. ×)** Naj vam, drage „Novice“ nekoliko posnamem prelepo slavnost, ki jo je obhajal pretekle dni česko-moravski narod v zlati Pragi. Česko pevsko društvo v glavnem mestu „Hlahol“ je razposlalo vabila do vseh slovanskih pevskih društev v Avstrii, naj se blagovolé udeležiti velike pevske slovesnosti v Pragi. Čez sto društev dalo se je napovedati: vse, razun dunajskega, iz sosednih česko-moravsko-šlezkih pokrajin, ki so prihajale od sabote jutra do nedelje večer sem v Prago, kjer so bili po privatnih hišah in zavodih gostoljubno sprejeti. Največa množica pevcev prišla je saboto večer iz Morave; bilo je kakih 15 praporov, pa mnogo društev. „Hlahol“ jih sprejme na postaji ter jih, navdušeno pojé: „Kje domov moj“, „Hej Slované“, „Moravo, Moravo, Moravičko milá“, pelje po glavnih ulicah na Zofini ostrov, kjer odlože svoje prapore. Pred „meščansko besedo“ (čitalnico) ustavi se celi sprevod ter pozdravlja z gromovitimi slava-klici zavod českega meščanstva, ravno taki slava-klici razlegajo se pred krasno narodno kavarno: „u české koruny“. — V nedeljo večer stala je na programu vožnja po Vltavi od Zofinega otoka do zidanega mosta. Že od ranega jutra je vse mrgolelo in se gibalo po ulicah zunanjega sveta, ki je prišel ali na božjo pot ali na slovesnost, in štel se ga je kaci 20.000 oseb, in domačih, ki so hoteli viditi gibanje tujcev in hodili na božjo pot na „Malo stran“. — Ko se pa bliža večer, hiti vse na nabrežje Vltavino, na verižni in zidani most. Ni preveč, ako rečem, da je bilo tū od 8. ure do polí desete čez 100.000 oseb. Solnce zaide za čarovno krasnimi Hradčani, mesečina se razliva čez starodavno reko, nož prižgè tisoč zvezdic na nebu. Čoln za čolnom se prikaže, razsvetljeva ga baklja, da šviga in se ziblje po valih,

razsvetlita se ostrova Zofin in Ostrostrelski, razsvetlése mlini, tū in tam prikaže se bengališki ogenj, in voda odbiva čarobne žarne trake; počasi priplava ladija pevec polna izpod verižnega mosta, priplava druga, tretja: „Slava“ razlega se od brega do brega, rakete švigajo v zrak ter razjasnujejo podnebje, možnarji pokajo, iz 500 pevskih grl doní „Kje domov moj“, „Hej Slované“ in razlega se po okolici, ko da bi hoteli pevci prebuditi sivi Višegrad in nekdanjo slavo Gradčanov. — Rakete se razkadé, pokanje možnarjev umolkne, stoterno razsvitljene ladije s pevci vračajo se na Zofin spremljevane s ponavljanimi slava-klici; ogromna množica ljudstva se razide, da se zopet snide drugi dan ob 11. uri po širokih ulicah od Zofinja do Št. Vaclavskega trga in po tem trgu do letnega gledišča zunaj zidovja; kajti tod je šel ob tej uri slavni sprevod vseh pevskih družeb. V lepem redu, spolki sè svojimi prapori, posamni pevci sè znamenji svojega društva pa sè spominivno zvezdico na prsih, vsi v čamarah, stopa sprevod na prvo besedo v gledišče. Bilo je čez 40 mnogo zeló dražih in prekrasnih praporov; ko se pomika sprevod ravno po kolovratskeji ulici pripelje se mimo Nj. Veličanstvo stari cesar Ferdinand: prapor za praporom se prikloni, vse se odkrije in „slava Ferdinandu“ zagrmí po celi vrsti; cesar se ginjen priklanja. Vidil sem že mnogo sprevodov; tako lepega in slavnega pa še ne. Resnobno so korakali možjé in mladenči med neštevilno množico, spremljevali so jih od obeh strani „Sokoli“, ki so jim prostor delali. Niso ne peli, in narod ni jim upil slave, — al tihota je še bolj povzdigala velečastni izraz, ki je naznačeval celo slavnost. Ne bom vam popisoval, s kako pohvalo so bile sprejete vse pesmi, ki so jih spevali zbori ali posamni v besedi. Preskočim dan in peljem vas koj na Zofinj, kjer ima biti beseda pod milim nebom. Krasen večer je. Ostrov (otok), na katerem ima prostora 4000 do 5000 oseb, je prepolnjen sveta; godba meščanskih granatirjev igra narodne napeve; vse je živo pevcev in sokolov. Ko je sedem ura, stopijo pevci na nalašč napravljen oder, in iz tisoč grl doní prekrasna „Bývalí Čehové.“ Ko odpojejo, grmí jim tisočerna „slava!“ da morajo pesem ponoviti. Potem pozdravlja gosp. Barak pevske društva, ki so se udeležile slavnosti, z govorom, ki ga vedno presekujejo šumeči slava-klici, in sopet se vrstí pesem za pesmijo, med spevom pa razveseljuje srce vojaška godba. Ko, postane noč, užgali so plin, ki je z goré v kolobarjih po malih zubljičkih, čudovito lepo razsvetljeval celi ostrov. Zdelo se je človeku, da je na kakem začaranem otoku, ko se je ko srebro lesketalo pomladno drevesno listje oblito od zdolej sè svitlobo plinovo, od zgorej sè blede mesečino, pod zelenim drevjem pa veseli ljudje, godba in spev. Pevci odpojejo pesem, sokol trobentar stopi na oder in zatrobi na rog. Vse je tiho. Gospod Barak stoji pred narodom in začne čitati telegrame. Živi slava-klici sprejemajo telegram za telegramom — bilo jih je čez sto — ki se spremené v gromovite „živio! živili!“ ko pride na vrsto telegram „južnega sokola“ in dopis čitavnice iz bele Ljubljane, pa dopis iz Maribora, in ki nečejo skoro končati, ko pride telegram iz Novoga Yorka v severni Ameriki od ondotnih Čehov. Petje, godba in poznejši govori trajajo skoro do polnoči; ne še vès svet, pa vsaj, kar nas je bilo Slovencev — trije so bili Ljubljančanje — smo odšli domú, radovaje se, da smo vidili enkrat v slovanski Pragi čisto slovansko veličastno slavnost, in da so nas bratje Čehi povsod vrlo, prijazno, navdušeno sprejemali. — Kedaj bode v Ljubljani taka slovesnost? Naprej Slovenci!

Iz Čabra na Hrvaškem 22. svibnja. T. — Radostnim glasom moremo naznaniti častitim čitateljem „Novic“, da u Malemlogu nije prava marvinska (goveja)

*) Dobro došla pesmica mila! Prosimo večkrat kaj.

**) Hvala lepa!

Vred.

Vred.